

Jónás Tamás

Tíz év után

Sajnosok maradtak. Szárazak, mint a pereg.
Lidércek hozzájuk. Nehéz ruhában.
Szép vagy, amikor másokat szeretsz.
A szemedben örökre balatoni nyár van.
Emlékszel. Tihany. Siófok, part és eső.
Mogorva búcsúzás. A kezed beszélt.
Erősödő szívemből így bukkansz elő.
Fel-felidézem magamnak ezt a veszélyt.
Végük a szavaknak. A hiányunk beszélt.
Együtt boldogtalanul, akkor már külön sem.
Elszabadult vonzalmunk a fagy sorvasztja ma.
Reggelente jól figyelem magam a tükörben:
látszódik még kék számon piros száz nyoma.

Teremtődésem verse

Sikítva állt össze a széttörött pohár.
Az egyfarkú kitört a langyos petesejtből.
Bátor éhesség lett az állandó talán.
A szomszéd házak szélmocskolta, kormos oldalán
igénytelen graffitiként jelent meg a szent öl.
Mikor a tavakra rácsukódtak a partok.
A szempillák kihullottak, a víz melletti fák.
A holdak, mint kopaszra nyírt, besorozott tarkók,
ragyogták be a kicsomagolt pinceéjszakát.
Már hallgatni tanultam. Megidézett csendben
ücsörögni, dombtetőkön. Napra várni szélben.
Már úgy törődtem magammal, mint fáradt idegennel,
ki meg se szólal, megjelenik, tekintettel kérel.
Arra ügyeltem csupán, hogy semmim ne remegjen.
Ötéves lehettem. Már egy kicsit szerencsétlen.

Elmúló tudás

*Nem emlékszem, hogy mért szerettelek.
A kevés jó között mi volt a szent.
Már nem tudom, szeretni mit jelent.
De biztos, hogy még nem feledtelek.*

*Ahányszor újra, s újra gondolom,
mit kellemesnek gondolok ma még,
csak egyre halványabb lesz az a kép.
De emléked magamban hordozom.*

*Elégedetlen lettem mindeneddel.
Magam se tudtam már szeretni jól.
Két szívünk két kirabolt tyúkakol.
De rád ébredek ma is minden reggel.*

*És lesz olyan, hogy elfelejtelek,
és gondolkodnom kell az arcodon.
Lehet, hogy akkor nem, de ma tudom:
már nem leszek sosem szerelmesebb.*